

Aki háromszor légiós

[2014. július]

Krisztus után 89-ben
állok a légiós menetben,
itt állok, éppen felavatnak
világhódító árnyalaknak.

Római katona leszek
– súgják halkán az istenek –,
és lések aquincumi polgár,
kivel a Birodalom jól jár,
erőm ifjonti, és kegyetlen
szűkölt egy római isten
bennem – ha egy percig is félek,
gyűlnek körém az istenségek –,

mert Krisztus nincs,
Krisztus még nincs itt,
se fénynyalábként,
se úgy, mint vakhit,
az aquincumi szertartáson,
ahol Domitianust látom,
ő itt az isten, ő a császár,
kiért az ódára varrt szájjár.

Császár, lettlégyek katonád,
a 6000 közül az egyik,
és nevünk légió legyen,
és ott essem el én
a harc mezején,
Segesváron vagy Doberdónál,
a Don-kanyarban vagy Temesváron
1989-ben,
a vég felé a történelemben,
épp halált porcióznak ottan,
magyaroknak és románoknak,
lehetsz szász is, szerb vagy roma,
lehetsz holt lelkek pásztora,
lehetsz bármi – – –

s bárki lehettél,
csend vala ott és hó és halál – meg tél,
89-ben Domitianus
légiójában még nem tudám,
hogymint 1900 év után
úgy állok majdan Aquincumban,
Temesvárról elszalajtottan,
menekültként én, római,
ki szólni mert, szólni,

és itt állok 89-ben,
Atyaúrsten, de melyikben?!
Most szétdobálom kardom, tógám,
s a pergament... ezt bíztátok rám?

Melyik 89 ez? Most avatnak
katonává? Vagy hurrá, mostan,
épp most terjeszt'nek fel halottnak?

És menekültem, hogy csak tisztán
léphessek egyszer át a Tiszán,
és én, a római katona,
Aquincumba jöttem haza.
Féltem én, féltem ott meghalni,
hol a hősi halál is talmi,
ahol az élet csak talált
holmi, és kivágják Apát,

ki a télbe, a semmibe,
hogy jól csimpaszkodjon bele,
kizsuppolják, kiteszik szépen,
Világosnál, egy erdőszélen.

Húsz év után épp ennyi kellett,
hogy magam írjak menlevelet,
2009-ben, télen
vittem Fiam: vittem az éltem,
Galliába, rohammentővel,
a doktorokhoz, Galliába:
bele egy életnyi kosárba.

S Pannóniába visszahoztam,
vissza, Fiam, egy griffmadáron,
Air France-madáron hoztam őt,
legkisebb aquincumi hőst,

és ezzel minden regulát
megszegtem, mi nekik dukált,
nekik, a halhatatlanoknak,
kik a máglyatűzbe vetett
pecunián is felragyognak,

és én, a légió veteránja
lettem végül kiszuperálva,
utca kövén leltem helyem,

Krisztusom, Édes Istenem!

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Balázs Tibor

Látó Szépirodalmi Folyóirat